

ЛИЗА РЕНЕ ДЖОУНС

*Сорещи
тайни*

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ
ИРИНА ЦЕНКОВА

Уо

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Hot Secrets*
Copyright © 2013 Lisa Renee Jones
All rights reserved.

Превод Ирина Ценкова
Редактор Сабина Георгиева
Коректор Надя Калъчева

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-1739-3

 високи, тъмнокоси и смъртоносни, братята Уокър управляват „Уокър Секюрити“. Всеки от тях има уникални умения, но тримата си приличат във важните неща. Пламенни са с тези, които обичат, неумолими са, когато се борят за нещо, в което вярват, и са убедени, че никоя кауза не е прекалено трудна и никоя опасност – прекалено голяма. Те са винаги предани и резултатите са тяхната награда.

Ройс стоеше до мраморната камина, а Люк на отсрещната страна. Баща ѝ и някакъв мъж, когото тя не разпозна, седяха в кожени фотьойли от двете страни на дивана.

– Няма да крия повече от нея – каза Ройс. – Свърших, сенаторе. Приключих с това тази нощ.

– Няма да направиш такова нещо – възрази баща ѝ и се изправи. – Когато те наех...

– Аз не работя за вас – прекъсна го Ройс. – Направих ви услуга, защото сте спасили живота на баща ми във Виетнам. Точка.

Думите прерязаха Лорън и тя моментално се раздвижи. Избута вратата и влезе в стаята, виждайки единствено Ройс.

– Услуга ли? Аз съм била услуга?

– Лорън – подзе Ройс и тръгна към нея. – Мога да обясня.

– Това е „да“ – рече тя. Душата ѝ се изпълваше с унижение и болка. Обърна се и се затича. Избута входната врата, хукна надолу по стълбите и попадна право на Блейк. В същия момент ръката на Ройс хвана нейната и сякаш прати горещ огън през цялото ѝ тяло.

Лорън се завъртя с лице към него и се измъкна от ръцете му.

– Не ме докосвай! Никога повече не ме докосвай!

– Нека обясня! Моля те! Само ме изслушай!

– Направил си сделка с баща ми – каза тя. – Използва секса и чувствата ми, за да влезеш в живота ми и така да свършиш каквото, по дяволите, ти е поръчал. Не искам да слушам нищо, което би могъл да ми кажеш.

– Той ме помоли да проверя няколко заплахи, касаещи живота ти, и аз се съгласих. Възнамерявах да ти кажа, но

видях, че си в опасност, и не исках да рискувам да ме отблъснеш.

– Затова реши просто да ме чукаш, докато се покоря?

– Не – въздъхна той. – Проклятие, не. Това ме изяждаше. Ти ме спечели от пръв поглед, Лорън. По дяволите, спечели ме от другия край на залата. Не можех и не мога да допусна да ме отблъснеш и накрая да умреш. Няма да го позволя.

– Не съм твоя грижа. Вече не.

– Това не е било пожар. Била е бомба, доставена в пакет, на който пишело, че е за теб. Гръмнала е, както е стояла на масата в трапезарията, когато, слава Богу, не е имало никого наоколо.

Лорън извика от уплаха.

– Боже, аз... не мога да повярвам, че това се случва. – Люк застана до Ройс. – Джули. Трябва да се уверя, че Джули...

– Знаем – каза Люк. – Кайл се опита да я закара до апартамента ми. Ще я отведе до някой сигурен хотел. По неин избор.

Лорън кимна.

– Добре. Да.

– А ти идваш с мен – каза Ройс.

– Не. Ще остана с Джули.

– Ако останеш с Джули, така само ще превърнеш и нея в мишена – възрази той. – Налага се да го проумееш.

– Полицията вече трябва да знае за това – каза тя. – Ще им се обадя. Сигурна съм, че искат да говорят с мен. Ще ме защитят.

Той се приближи до нея и я придърпа в обятията си.

Зарови лице във врата ѝ и допря устни до ухото ѝ.

– Кълна ти се, Лорън, че ако не тръгнеш от тук с мен по своя собствена воля, ще те хвърля на рамо и ще те отнеса. Мрази ме, ако щеш, но когато всичко това свърши, ще бъдеш жива.

Тя потрепера от докосването му, от топлината на дъха му, разляла се по врата ѝ, от желанието да върне времето назад и той отново да бъде този, за когото го мислеше.

– Не мога. Просто... не мога.

– Защо Лорън не остане при мен тази нощ – предложи Блейк иззад гърба ѝ. – Така двамата ще съумеете да оправите нещата.

Ройс се отдръпна, за да я погледне. Сините му очи бяха твърди и решителни.

– Избирай! Аз или Блейк?

– Блейк.

Гърдите му се повдигнаха и се спуснаха, преди той да отстъпи назад.

– Трябва да говорим.

– Не. Не трябва. – Тя се обърна към Блейк: – Моля те, отведи ме от тук!

Блейк погледна над главата ѝ към Ройс, след което отстъпи настрани и ѝ махна, сочейки напред.

Щом се качиха в „Рейнджъра“ му, настана мрак и тишина. Накрая отбиха в гаража на сградата и паркираха.

Седяха там и никой от тях не помръдваше.

– Когато бях в АТФ, се влюбих в една жена – друг агент.

Шокирана от личното му признание, Лорън се обърна към него, но той не я гледаше. Стискаше волана и се взираше в бетонната стена пред тях.

– Да – каза тя тихо. – Аз... знаех за това.

– Значи си разбрала, че беше убита.

Сърцето ѝ се сви.

– Да.

Главата му се извъртя и погледът му я прониза въпреки тъмнината в автомобила.

– Ако Ройс ме беше попитал дали трябва да ти признае истината, нямаше да му кажа „не“, а „не, по дяволите“. Ти щеше да направиш това, което направи тази нощ. Щеше да го отблъснеш и за него щеше да стане почти невъзможно да те защитава. А не поемаш рискове, когато се касае за нечий живот, особено за живота на човек, за когото си така загрижен, както той е загрижен за теб. Рискуваш да си навлечеш гнева му, неспособността му да ти прости, но не го оставяш да умре.

Едва можеше да диша, слушайки тези негови думи.

– Ти обвиняваш себе си. Мислиш, че си направил компромис с нещо, което ѝ е струвало живота.

– Знам, че съм направил – каза той. – Оставих я да умре. Ройс беше съсипан, разтревожен, че ще го намразиш, и се чудеше как да те защити. Онази жена, която чу да се записва на телефонния секретар, не означава нищо за него, Лорън. Нищо. Ти си нещо. Той има минало, както и ти. Ще се качим горе, но ти няма да останеш при мен. Ще останеш при него. Ако искаш да спиш в стаята за гости, така да бъде, но трябва да си с него, за да може двамата да оправите нещата.

Тя се разплака за втори път през последните два дни, а не помнеше кога беше плакала за последно. Не отрони сълза дори когато намери Роджър в леглото с неговата

кукла. Ядосана на слабостта си, тя изтри сълзите и бутна вратата.

Отдалечавайки се от колата, Блейк тръгна мълчаливо редом с нея към асансьора, а после и към апартамента. Лорън изчака той да огледа жилището, след което влезе. Застана до вратата и се опита да реши как да постъпи, несигурна какво изпитва. Не, не беше несигурна. Беше засегната. Болеше я така, както никога преди.

Блейк седна на дивана, а тя влезе в стаята на Ройс. Събра колкото можеше от нещата си в една чанта, без да обръща внимание на смачканите чаршафи и тръпчивия аромат на мъжа, когото знаеше, че обича и когото винаги беше подозирала, че той ще разбие сърцето ѝ. Нуждаеше се от пространство, трябваше да помисли. Трябваше ѝ увереност.

Излезе от спалнята и се отправи към стаята за гости. Блейк слушаше новините и не погледна към нея, но когато тя беше на път да завие по коридора, телевизорът млъкна.

– Лорън.

Спря, без да се обръща.

– Наистина имах предвид това, когато ти казах, че „ако“ убива. Тази дума е кучката на всички кучки. Не ѝ давай възможност да унищожи теб или брат ми!